

IRIS DAWN

L - AJÁNDÉK
novella

Copyright © Oláh Zsuzsanna, 2024

Borító © Ronnie W. A., 2024

Szerkesztés: Ronnie W. A.

Felhasznált kép forrása: Adobe Stock

Minden jog fenntartva!

Book Dreams Kiadó

info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része, semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható!

El fáradtan felsóhajt.

Kimerítette az este, az a hely, a Pelletier-ügy és a cipő...

Lassan ellép a lift falától, mikor leér a mélygarázs második szintjére. Leengedi összefont karjait, és szétnéz a lámpafényben fürdő, túlságosan zsúfolt parkolóban. Rick, a sofőrje a fal mellett várakozott rá. El követi őt a kocsihoz, és mikor kinyílik előtte az ajtó, habozás nélkül foglalja el a helyét a hátsó ülésen.

– Istenem, ez az este, mintha sosem akarna elmúlni!

El megkönnyebbült, de fáradt sóhajjal dől hátra, fejét a támla párnájának dönti.

– Nekem mondd...? – feleli Rick, fiatal arca a lányra mosolyog a tükörből.

– Mióta vártál rám?

– Húsz perce. – A halk nevetésétől El is megnyugszik, és félredobja a táskáját.

– Ne haragudj! Ahhoz képest, hogy senkit sem ismertem, képtelenség volt csak úgy elszakadni.

– Mert most meg akartak ismerni? – vigyorog a férfi kissé gúnyosan, ahogy kihajt a forgalomba.

– Hát ez nem lenne kölcsönös... – El az elsuhanó városról újra Rickre néz.

A barátja nagyon furcsán fest jól szabott öltönyében. Senki sem gyanakodna a leftside-i motorosra, ha az apró lyuk a fülében és a kézfejére futó tetoválás nem árulkodna róla. De az is csak azért látszik, mert lehúzza a kesztyűjét – épp úgy dobja félre, mint az imént El a táskáját.

Félre a látszattal, vissza a valóságba!

El máig képtelen megszokni az ilyen estétet.

– Minden oké? – kérdezi Rick.

El töprengve bólint.

– Igen, csak változott a program...

Amikor leparkolnak Borrow háza előtt, Rick mozdul, csak hogy El megelőzi. Kiszáll a kocsiból, és felmarkolva a ruhája alját visszahajol az ablakhoz, hogy megköszönje a fuvart.

– Bármikor, I! – nyújtja öklét a férfi, El pedig megszokott mozdulattal hozzákoccintja a sajátját.

El felsétál a lépcsőn és belép a sötét, csendes házba. Cipője idegen hangon kopog az előszoba kövén, és a táskája is furcsán csattan, ahogy ledobja az előszobaszekrényre.

Azonban, ahogy felnéz az alig hallható léptek neszére, az nagyon is otthonos.

Borrow lassan lesétál a lépcsőn. Mezítláb van, ingben, melynek a felső gombjait már kigombolta, ujját felhajtotta. Lustán elmosolyodik, ahogy perzselő pillantással végignéz a lányon.

– Gyönyörű vagy! – mondja, mikor találkoznak félúton. Lágyan végigcirógatja El fedetlen karját, melyen az érintéstől jóleső libabőr fut végig.

– Azt hiszem, megkövetelte az alkalom – feleli El.

Borrow cinkosan elmosolyodik. A lány keze végigsiklik Borrow halántékán, tenyere a tarkójára simul, ahogy feljebb emeli magát. Ez most könnyebben megy, hála a cipőinek. Megsókolja a férfit, és mély lélegzettel zárja magába az illatát.

– Két hete láttalak utoljára... Kicsináltál ezzel a viszontlátással – duruzsolja a férfi, keze hátrasiklik a karcús derékon. – Ölni tudtam volna, amiért kerültél!

– Mert épp dolgoztam. Megbeszéltük.

– Attól még nem örülök.

– Ráadásul Tristennek.

– Ez csak tovább ront a helyzeten... – ingatja a fejét Borrow, miközben ajkával szinte a lány nyakára rajzolja a szavakat.

– De neki köszönhetem ezt a ruhát, ez azért hozzáad egy keveset az érdemei sivár tárházához.

– Legyen – érkezik a morgás a lány bőrébe. – Csak mert jó napom van.

– Jóságú ember vagy Sean Borrow – feleli El cinikusan, majd felkacag, mikor a férfi keze bejut a ruhája alá, és túl lágyan simít végig a bőrén.

– Adott neked egy rózsát – emlékezteti vegyes érzésektől mély hangon.

– Ühüm, ahogy Pelletier is. Ez egy ilyen este – vonja meg a vállát El.

Borrow az ajkával megcirógatja a homlokát, majd hozzá dönti a sajátját:

– Gondolod? – mormogja. – Nem túlzás egy este alatt kétszer is rózsát kapni? – kérdezi, és kézen fogja Elt, úgy indul a lépcső felé.

– Talán a tucat már túlzás. Ez csupán morbid. Különösen, hogy az egyiket... – El hirtelen eszmél rá, hogy

a férfi a garázsba vezeti őt, és ez teljesen összezavarja. –
Hová megyünk, Sean?

– Mutatok valamit.

– Magadra költöttél vagy rám? – kérdezi El. Borrow megtorpan a lépcsőn és felé fordul. Ritka pillanatok egyike, mikor épp egymagasak. A lány kihasználva a pillanatot, újra végigsimít a férfi halántékán.

– Rád.

– Megbeszéltük, hogy ilyet nem csinálsz.

– Nem emlékszem ilyesmire – indul el Borrow újra, El pedig készséggel követi a sötétben, hisz a tiltakozását alig gondolja komolyan.

– A francokat nem, csak éppen nem érdekel...

A férfi hátranéz a válla fölött, és intően felemeli a mutatóujját, és anélkül figyelmezteti Elt a csúnya beszédre, hogy megszólalna.

– Szavatartó embernek tartanak, sosem volt kivétel... –
A fejmosás megszakad, mert El lába hirtelen elfelejt működni. Pontosabban nem ismeri fel maga alatt a padlót. Megkapaszkodik Borrow kezében.

– Egy pillanat – El zavartan ráncolja a homlokát, ahogy lenéz a lába elé. – Lejt a padló...

– Nem lejt – vigyorog a férfi, és a fejét ingatja. – Sok pezsgőt ittál.

– Akkor, ha még többet iszom, úgy érezném, csúszdázom? – ragyog fel El mosolya.

– Az, hogy ezt megkérdezted, azt jelenti, hogy így is bőven eleget ittál.

Ez azonban nem igaz. El alig pár kortyot ivott a látszat kedvéért, de pontosan tudja, miért gyengülnek el a lábai méterről méterre.

– Olyan kiábrándító vagy – jegyzi meg mégis, és Borrow mellkasának dől. Teljesen az ölelésbe simul, kezét hátra csúsztatja a férfi gerincének mély völgyéig.

– Mindjárt tovább mehetünk...

– Már nem lejt a padló – állapítja meg a férfi, mire El huncut mosollyal megrázza a fejét.

Borrow tekintete elsötétül, mikor felfedezi szemében a fellobbanó vágyat. El jól ismeri ezt a pillantást, szinte látja megtestesülni a férfi pajzán gondolatait, és több ötlet nagyon is a kedvére való lenne, így csalódottan lép előre, mikor Borrow továbbindul.

– Gyerünk! Tovább! – lép hátra Borrow, magával vonva Elt, akinek lábai már határozottan stabilnak tűnnek.

– Hm, van egy olyan érzésem... – mondja El merengve, az edzőterem mögötti hátsó helyiséghez érve. – Ez új. Azt hiszem, megölöm a pillanatot... De a szerszámraktárban?

– Valóban megölöd, és miért? – veti Borrow a hátát az ajtónak.

– Mert zavarban vagyok – feleli El őszintén, és még a pillantását is elfordítja.

– De ne legyél – mondja a férfi csendesen.

– Tudod, ez a pillanat sokkal egyszerűbb lenne, ha három méterrel ezelőtt már a falhoz szorítasz, és... – pillant fel némi csalódottsággal az arcán El, de a tény, hogy az előbb tökéletesen ugyanarra gondoltak, Borrow-ban átszakítja a gátat. Két kezébe fogja a lány arcát, és hevesen megcsókolja. Nyelvével utat tör a szájába, teljesen leigázza őt. El az ingébe markol, hozzá törleszkedik, alig vesz levegőt, mintha csak ebből a csókból táplálkozna.

– Most jobb – jóízűen megnyalja az ajkát, mikor a férfi elengedi őt.

– Ahogy mondanád, essünk túl rajta? – mosolyodik el Borrow, és belöki az ajtót.

Beterelné Elt, de ő azonnal megtorpan. A férfi jóformán belé botlik, így átkarolja a derekát, úgy tolja egy kicsit beljebb.

– Boldog évfordulót! – duruzsolja Borrow El fülébe, aki továbbra sem kap levegőt.

Az egykori raktárhelyiség mindig is az alagsor sarkában volt, most azonban látszik, hogy két hatalmas felületű ablakkal néz le a lejtős parkra. Az egyik sarokban speciálisan kialakított művészasztal áll, a falakon polcok és szekrények, a helyiség közepén egy festőállvány. A tulsó falnál pedig vásznak sorakoznak. Minden teljes részletességgel lett megtervezve, praktikusán és kényelmesen. Valószínűleg minden itt van, amire szüksége lehet a festéshez.

A szobában képkeretekből alakítottak ki térelválasztót, és némelyikben fotó is van. Elt valamiért ez vonzza a leginkább, így egészen közel sétál hozzá. Egyesével mindet megnézi, hiszen valamennyit Borrow készítette, jól ismeri őket. Köztük van a Codyről készült kép is.

– Az a kedvenced – mondja Borrow csendesen, mikor meglátja a mosolyát.

– És az – mutat fel El egy magasabban lévő képre, miközben Borrow mellé lép, hogy lássa, melyikre gondol.

Lion, Mika és Margot próbálja kicsalni a férfit a házból, hogy játsszon velük. Elázva, fürdőruhában állnak a konyha hatalmas ablakai előtt, és arcukat mindenféle grimaszban az üveghez nyomják.

Borrow szélesen elmosolyodik, ahogy visszagondol arra a napra.

– Átcserélnéd nekem erre? – kéri El, és egy alacsonyabb, üres keretre mutat.

– Persze – a férfi áthelyezi a képet, amit El így megtud érinteni.

– Az egész szobából, épp ez fogott meg? – Borrow a lány hajához dönti az arcát, és a kérdést a halántékába dűnnyögi.

El riadtan fordul felé, mert fél, hogy a férfi félreérti. Mindennek iszonyatosan örül, de ezek a képek sokkal nagyobb értékkel bírnak egy ajándéknál. Hiszen egy évvel ezelőtt Borrow a családját ajánlotta fel neki. És ez a mindenséget jelenti számára, igazi csodával ér fel.

Mikor felnéz rá, mosolyt lát a férfi arcán, zöld szeme boldogan csillog. El pedig végül zavarában megvonja a vállát.

– Megleptél, mindennek nagyon örülök. A paletta csepegtetőnek különösen – mutat El a medencés falikút melletti pultra.

– Áh, szóval azt úgy hívják! – vigyorodik el Borrow.

– De ezt nagyon imádom – El újra megérinti a fotót, majd keze átsiklik arra, amit a férfi legelőször készített óróra.

– Ez viszont vita tárgyát képezi.

– Ugyan, miért? – kérdezi Borrow ártatlan értetlenséggel, de arcán ravasz mosoly jelenik meg.

– Mert ez a *te* kedvenc képed, *nem* az enyém!

– De az az egyik legjobb fotóm – állapítja meg Borrow büszkén.

– Joggal vagy magabiztos, de ez akkor sem maradhat! – közli El, mire Borrow elhátrál, egyszerűen elengedi a panaszt a füle mellett, és maga mögött hagyja a komolytalan vitát. Tesz egy kört a helyiségben, mintha nem ellenőrizte volna már ezerszer, hogy minden tökéletesre sikerült-e.

– Nem kedves az emlék, ami hozzá kötődik?

Tudja jól, hogy El minden képhez érzést társít, és mindennél jobban tudni szeretné, hogy ehhez a fotóhoz, milyen érzés kapcsolódik.

– De, igen – feleli El azonnal, határozottan. – Csak megrémiszt, és mindig az jut róla eszembe...

El elharapja a mondat végét. Nagyon szeretné megmagyarázni, de itt és most nem idézheti fel azt az érzést. Nem akarja elrontani ezt az estét.

– Kicsim? – Borrow megkerülte a festőállványt, így újra szemtől szemben állnak egymással.

– Arra emlékeztet, hogy milyen könnyű volt beléd szeretnem, és rettegek, hogy épp ilyen könnyen elveszíthetlek – feleli El szinte egyetlen lélegzetvétellel, csak hogy szabaduljon ettől a gondolattól. De az érzés ott marad a mellkasában, felzubog és rettegést hoz magával, mert még semmi sem volt ennyire állandó, ennyire az *övé*.

Annyi mindenhez hozzá juthatott már az életben, bármit megkaparinthatott, amit csak akart. De az eltelt hónapokban, többet kapott annál, mint amit a két kezével képes megszerezni magának, többet annál, amire vágyott. És tisztában van vele, hogy Sean Borrow több mindennél, amit valaha birtokolhat.

Még akkor is, mikor azt hiszem, mindenem megvan... akkor is Ő az a plusz, amiről korábban nem is álmodtam.

A vallomás megrendíti a férfit. Érzésektől súlyos pillantása Elen függ, fogalma sem volt róla, hogy ezzel az érzéssel viaskodik már egy éve.

– Soha, semmit nem akartam annyira, mint téged. Ezt a szobát, ezt a házat, ezt a családot veled. – El zavarában megérinti az arcát, mert azon könnyek gördülnek le. Fájdalom keveredik el a mérhetetlen boldogsággal, de ez a káosz hirtelen semmivé lesz, hiszen Borrow is megérinti őt. Magához húzza és megcsókolja.

– Ne tépelődj ilyesmin, hallod?! – kéri Borrow, homlokát a lányéhoz szorítva. – Itt van ez a szoba, a ház, és itt vagyok én is! Ennyi! Itt vagyok!

El bólint. Szaporán újra és újra. Annyiszor mondta már ezt ő is, annyszor próbált ezzel a ténnyel nyugalmat adni másoknak, de neki még sosem mondták. Ez idáig fogalma sem volt, mekkora ereje van ennek a két szónak.

Itt vagyok!

Borrow homlokon, majd halántékon csókolja, ő pedig a nyaka köré fonja a karjait. Hozzá bújik, a nyakához simítja az arcát, mert így minden más megszűnik. Semmi más nem számít rajtuk kívül, és amíg maga mellett érzi a férfit, elhiszi, hogy képes lesz megküzdeni érte.

Már egy éve küzdök... de ha mégis csak eddig tartott?

– Sean... – elfordítja a fejét, és a férfi vállának dönti a homlokát

– Hm? – Borrow végigsimít a hátán, keze újra besiklik a ruha alatt a derekára, jobban magához szorítja őt. Ettől El valamennyi gondolata visszatér a jelenbe.

– Az ott egy zsibra? – Nem kell, hogy rámutasson a fehér falra felrajzolt képzeletbeli állatra, a férfi azonnal odapillant.

– Ja, igen. Az Lion műve. Semmiképp sem akart kimaradni a meglepetésből, így beslisszolt, és amire feleszméltünk, ott volt az a rajz. Meglehetősen zokon vette, hogy a hétvégét Lúnál kell tölteniük, és nem lehetnek itt. Így ezért már nem mertem szólni.

El halkan kuncog a férfi büntudatos hangját hallva. Kibontakozik az ölelésből, és az asztalhoz lép. A felső polcon lévő kis páfrányt leteszi az asztal sarkára, épp a zsibra orra elé. Borrow halkan felnevet.

– A hétvégéről jut eszembe... – mondja El, és hatásos lassúsággal visszaindul a férfihoz.

– Ha ennyire rossz híred van, kezdj el vetkőzni is – ismeri fel Borrow a taktikát, amitől El önkéntelenül elmosolyodik.

– Pelletier egy sokkal korábbi időpontot jelölt meg annál, mint amire számítottunk.

– Mennyivel korábban? – kérdezi Borrow elboruló arccal. Az sem tetszik neki, hogy újra munkáról beszélnek, az új fejlemény pedig pláne nem.

– Holnap este. Így délután vissza kell indulnom...

A férfi felmordulva elfordul, és végigsimít megfeszülő karján. Hatalmas kezeit összefűzi a tarkóján, ahogy lehajtja a fejét.

– De rá következő este itt is vagyok!

– Délután – alkudozik Borrow, a beletörődés legminimálisabb jelét sem mutatva.

– Szükség lehet rám, de nyolcra itt vagyok – követi őt El a szoba másik felébe. Óvatosan megkerüli a férfi háborgó alakját, és hátát az üvegfalnak dönti. Kezeit összefűzi a háta mögött, ahogy büntudatosan felnéz rá.

– Hétre. Nem később!

– Jól van – bólint El, tudva, hogy bármi is történjék, ezt némi igyekezettel tartani tudja. – Hétre itt vagyok!

Borrow vontatottan bólint, és kezeivel megtámaszkodik a lány vállai felett. Elsötétülő pillantással néz le az esti derengésben kirajzolódó, karcsú testre, melyen sejtelmesen fénylik a könnyű anyag. El háta mögé nyúl, és előrehúzza a ruha hátát összetartó szalagok egyikét.

– Mint egy ajándék – állapítja meg elmélyülő hangon, amitől El minden idegszála megborzong, vére pedig izgatottan pezsegni kezd. – Kicsomagolhatom?

– Mondtam: az alkalomra választottam.